

VESTERINEN
YHTYEINEEN

ANTTI HEIKKINEN

LIKE

© Antti Heikkinen, Vesterinen Yhtiöineen
ja Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-48757-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

SISÄLTÖ

Ensimmäinen keikka	9
Alkusanojen jälkeistä liirumlaarumia	13

I OSA

Tero	19
Vaari	27
Easy Rider	35
Lapsuuden loppu	41
Jönköping	46
Teemu	51
Sadetanssi	57
Janne	63
Frederikin kainalot	69
Markus	73
Kohti Rymättylää	79
Leiri	86
Vesterinen Yhtyeineen	95

II OSA

Semifinal	109
Pate, Jönkka ja Hokkanen	119
Nousu	134
Tulematta jäänyt darra	145
Synkkää	162
Synkkyyden valoisa varjopuoli	173
Joo joo, päivää vaan	191
Tummemmilla teillä	207
Toinen keikka eli omakohtaista välilätinää	217

III OSA

Hidasta kasvua	225
Janne lähtee, likka tulee	239
Janne tulee takaisin, likka jää	249
Kiitävä nousu	267
Vielä lisää henkilökohtaista välilätinää	283
Vittuileva ilmapiiri	287
Yhtye	295
Biisi	318
Ihana, hullu perhe	331
Diskografia	341
Hakemisto	344
Kirjailijasta	350

ENSIMMÄINEN KEIKKA

Sen täytyi olla vuosi 2010. Varma en kylläkään ole.

Enkä muuten ole varma paikastakaan. Ensin kuvittelin sen olleen Nilsiään Dooris, sen jälkeen Juankosken Ruukinkievari. Tutkittuani asiaa jouduin toteamaan, ettei se ollut kumpikaan.

Siitä olen joka tapauksessa saletti, jotta talvea silloin elettiin.

Olin nuorempi ja nätimpi kuin nykyisin. Tienasin leipäni paikallislehden toimittajana, muun aikani käytin romaaninraakileita kirjoitellen sekä tehden joko harrastajateatteria tai stand up -keikkoja. Jos edellä mainituilta jäi loppoaikaa, käytin sen kavereitteni kanssa hulmuamiseen.

Mikäpä oli nuoren ja perheettömän miehen hulmutessa. Useimmiten oman kotikyläni eli Nilsin ravitsemusliikkeissä, mutta tuolloin tällöin irtaannuin poikain kanssa naapurikylälle tai peräti muihin maakuntiin.

Jollain sellaisella reissulla näin ensi kertaa orkesterin nimeltä Vesterinen Yhtyeinen.

Lössimme pistäytyi baariin, jonka matalan esiintymislavan peräseinälle oli viritelty illan esiintyjän nimellä varustettu banderolli. Satuimme paikkaan sattumalta ja päätimme jäädä kuuntelemaan bändiä.

Ryypimme ensimmäisiä tilattuja juomiamme miettien, jotta mikäs tämä Vesterinen Yhtyeinen nyt onkaan. Joku muisti Hokkasen Timon. Sen päälle saimme melko kollektiivisesti mieliimme biisin, jossa lauletaan laiturin jäävän haaveeksi.

Showtime koitti. Lavan eteen kokoontui ihmisiä kuin pienellä kouralla nakattuna. He olivat tosifaneja, jotka osasivat laulaa mukana kaikki biisit.

Me emme osanneet. Imimme juomaa ja diggailimme. Varmasti puhuimme välillä paskaakin niin, että sataprosenttisesta keikankuuntelusta en pysty puhumaan.

Bändin lopetettua päätimme vaihtaa baaria. Vähän ennen lähtöämme läheiseen pöytään istahti muutama laval-la äsken esiintynyt herra. He nappailivat afterworkejaan samalla, kun loput bändiläiset roudasivat lavaa tyhjäksi. Siellä heilui mukana itse Vesterinenkin, tuo laadukkaalla

äänellä juuri laulanut parrakas mulipää. Ennen poistumista huikkasimme bändin pöytään kiitokset. He vastasivat hymyillen ja nostivat tuoppejaan kuin kiitoksellemme skoolaten. Narikasta näimme, kuinka muutamat keikkaa eturivistä seuranneet fanit hakeutuivat lähemmäksi bändin pöytää.

Noin neljätoista vuotta myöhemmin samalla bändillä on faneja niin paljon, etteivät he enää mahdu eturiviin yhdelläkään keikkapaikalla. Niin rutkasti he ovat lisääntyneet, jotta heidän kokoontuessaan täyttyy Nokia-areenakin.

Miten tähän on tultu?

Tämä kirja kertoo siitä.

Minua pyydettiin kirjoittamaan bändistä, jonka nimi on Vesterinen Yhtyeineen – ei suinkaan kirjaa, joka kertoo sen keulahahmosta.

Onnellinen olen, kun sain aiheeseen tarttua. Vesteristen tarina on ainutlaatuinen eikä se suinkaan ole tarina yksin bändistä ja sen jäsenistä. Se on myös tarina ystävydestä, sitkeydestä, periksiantamattomuudesta, työnteosta ja – oliko Teemu Jokisen vai Janne Riionheimon sanoin – siitä, kun kukaan ei koskaan sano, että ”ei kiinnosta lähteä duuniin”.

Yhteiseen päämäärään pyrkimisestä se ei kerro. Ei voi kertoa, koska päämäärää ei voi saavuttaa pääsemättä perille eli pisteeseen, johon taival päättyy ja josta on aika palata takaisin.

Vesteriset eivät ole perillä.

He ovat matkalla. Minne? Mikä on se päämäärä?

Mistä minä tiedän. Eivätkä sitä tiedä bändin jäsenetkään.

Paitsi sen verran, että suunta on eteenpäin.

Nilsissä 30. heinäkuuta Armon Vuonna 2024

Antti Heikkinen

Alkusanojen jälkeistä liirumlaarumia

Useampi teistä varmasti kuvittelee, että sukellan äskeisen jälkeen suoraan asiaan.

Olette väärässä. Minä kun en tiedä, mistä kohtaa tarinan aloittaisin. Loppuahan ei tosiaan pysty ennustamaan kukaan, mutta missä on edes alku, kun puhutaan niinkin monihenkisestä bändistä kuin Vesterinen Yhtyeineen?

Entäs jos en aloittaisikaan alusta, vaan jostain dramaattisesta ja lukijan kananlihalle nostavasta käännekohtasta? Sellaisesta hetkestä, jossa bändin koossapysyminen on ollut vähintään kiikunkaakun? Isosta riidasta tai tuskaisista turhautumistilanteista. Tai mitä näitä nyt on. Jostain hävyttömän vaikeasta hetkestä kuitenkin.

Ei onnistu. Ei Vesteristen kohdalla. Bändi ei ole tähänastisen olemassaolonsa aikana ollut kertaakaan lopettamassa, vaikka yhtye jäsenineen on elänyt myös jotenkin turhauttavia aikoja – jos kohta niistä raaemmin turhautumatta.

Orkesterin toistakymmentä vuotta kestäneen taipaleen varrelta ei löydy muutenkaan sellaista luurankoa, jonka varaan kannattaisi käydä oikein repäisevää alkudraamaa rakentamaan. Totta kai siellä on väännetty asiasta jos toisesta. On korotettu ääntä, ja varmasti bändin jäsenet – ainakin keskeisimmät – ovat joskus yltyneet puhumaan toisilleen vähemmän salonkikelpoisesti. Mutta ne kähäykset ovat olleet normaaleja kähäyksiä. Niistä on sovittu jälkeinpäin ja useimmiten melko nopsaan.

Nousuja ja laskuja, niitäkin on ollut. Suvantokausia samoin. Vaan kun nekin kuuluvat normaaliin elämään niin soittajien kuin muidenkin taiteilijoiden muodostamien yhteisöjen kohdalla.

Kuten tietysti myös heidän kohdallaan, jotka eivät ole taiteilijoita tai kuulu heidän muodostamiinsa yhteisöihin.

Ja on niitä myötä- ja vastamäkiä ynnä tasaisia taipaleita koettu kautta maailman sivu yrityksissäkkin. Sellainen löytyy nykyisin myös Vesterinen Yhtyeineen -orkesterin takaa.

Niin että mistähän sitä aloittaisi? Tai kenestä?

Senkin päättäminen on hankalaa, koska Vesterinen Yhteineen ei ole vähimmässäkään määrin yhden miehen show, vaikka se julkisuudessa personoituu solistiinsa Tero Vesteriseen. Bändi on monen ihmisen yhteistyön tulos.

Niin että hankalaksi menee. Pitääkö jättää koko tarina kertomatta?

No ei nyt kuitenkaan.

Enttendententeelikamentten... kappas! Arpa osui Teroon.

Aloitetaan hänestä. Onhan se selkeintä.

Tästä alkaa tarina.

Rymättylässä, Teemun mökillä, on yhtyeen alkuhistorian koti. Tero, Jönkka, alkuvuosien biisintekoleireillä mukana ollut Janne Toivonen, Teemu, Janne ja Pate

I OSA

taiteellisella tuumaustauolla Rymättylän parvekkeella. Biisien teko tuvassa kävi välillä niin sakeaksi, että tuulahdus raikasta saaristoilmaa oli tarpeen. KUVA: ESKO PETTAY

TERO

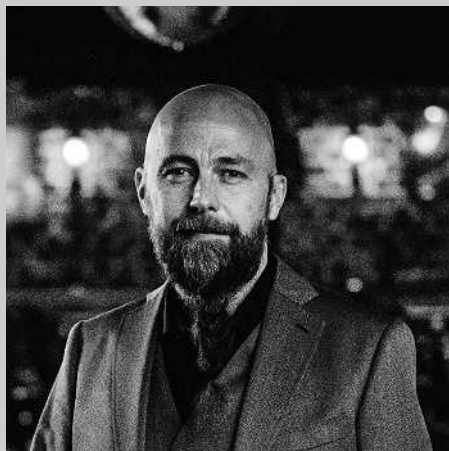
Martinlaakso on vantaalainen lähiö, jota alettiin 1960-luvun loppupuolella rakentaa entisen Martinkylän maa-rekisterikylän perämetsiin.

Elementeistä luotiin suuria laatikkotaloja, joiden portaisiin ja portaiden kerroksiin rakentelivat elämäänsä monet nuoret perheet. Iso osa heistä edusti niin kutsuttuja suuria ikäluokkia eli toisen maailmansodan kokoneiden suomalaisten jälkeläisiä, jotka syntyivät pian rauhan tultua.

Martinlaakson ja monien muiden suomalaislähiöiden syntyessä he olivat varttuneet omilleen. He perustivat perheitä, tulivat isiksi ja äideiksi sekä tekivät omista vanhemmistaan isovanhempia. Martinlaakso sai ensimmäiset asukkaansa, jotka alkoivat myöhemmin kutsua itseään paljasjalkaisiksi martinlaaksolaisiksi. Sellaiseksi syntyi 19. lokakuuta vuonna 1975 Tero Mikael Vesterinen.

Tai oikeastaan ei syntynyt. Tarkalleen ottaen Tero syntyi Myyrmäessä ja Vesterisen perhe ehti asua hetken aikaa myös Havukoskella, joka on yhtä aikaa Martinlaakson ja Myyrmäen kanssa rakennettu vantaalainen lähiö.

Tero Vesterinen

BÄNDIIN LIITTYMINEN 2006

SOITIN Laulu

MUUT ROOLIT Autot ja innostuminen

LEMPIASIANI Musiikki kaikissa muodoissaan

MIKON KOMMENTTI TEROSTA Teron vilpitön

innostus musiikkia kohtaan on ihailtavaa

ja inspiroivaa. Bändin jäsenet pääsevät

nauttimaan siitä muun muassa Teron

luomien soittolistojen muodossa, jotka

vaihtelevat monipuolisuudessaan aina

trancesta King Diamondiin.

TERO: Mutta Martinlaaksossa mun henkinen kotini on. Voimalaitoksen katveessa, kuten olen joskus sanonut. Martinlaaksossa mä vietin lapsuuteni ja nuoruuteni siltä osin, mitä itse kummastakaan ajasta muistan. Meidän pihapiirissä oli kolme kerrostaloa, yläpihat ja alapihat. Pihoja oli kolme: punainen, vihreä ja sininen. Kaikissa oli kolme tai neljä taloa per piha. Mä olin alapunapihan poika ja mulla oli hyvä lapsuus. Kotona oli hyvä olla ja Martinlaaksossa elämä oli yhteisöllistä, vaikka ei sitä lapsena osannut niin hienosti ajatella tai analysoida. Kunhan eleltiin sitä elämää, joka siinä ympäristössä oli tarjolla. Kuten lapset tekevät. Mitä vanhemmaksi tulen, sitä selkeämmäksi lapsuuden maailma kirkastuu, ja mitä enemmän se kirkastuu, sitä enemmän sitä arvostan. Samoissa porukoissa leikittiin sekä pojat että tytöt, mutta totta kai pojilla oli myös omat puuhansa. Eli tehtiin kaikkea sellasta, mitä ei olis saatu tehdä.

Martinlaakson kivihiilivoimalaitoksen ensimmäinen kattila valmistui vuonna 1982. Tero oli silloin kahdeksan ikäinen. Voimalaitoksen alueelle oli ehdoton pääsykielto. Ilman muuta lähitalojen pikkukundit rikkoivat määräystä ja kiipeilivät joutessaan myös lähiön kerrostalojen katoille. Kellekään ei onneksi sattunut mitään.

TERO: Kun nykyisin ajelen Martinlaaksossa päin, katson sitä voimalaa kuin lapsuudenmaisemieni jylhää monumenttia.

Vaikka onhan se nykyisin erilainen laitos kuin 80-luvulla. Sitten siinä oli lähimetsä, jossa majaili pultsareita. Siellä ne elelivät yhdellä isolla kivellä ja sen ympärillä. Niitä käytiin ihmettelemässä. Tajusin jo aika pienenä, että ahaa, joillakin menee elämässä paremmin ja joillakin huonommin, mutta kaikki ollaan silti ihmisiä ja samaa jengiä. Sikäli Martinlaakso antoi elämälle hyvät pohjat.

Sekin kävi selväksi, että joillakin meni vielä huonommin kuin niillä, joilla meni huonosti. Muuan lähiön asukas räjäytti kerrostalon rapussa bensakanisterin ja siinä samalla itsensä. Kaveriporukkaan taas mahtui heitäkin, joiden kotona riideltiin kovemmin kuin suusanallisesti, otettiin hapanta ongelmaksi asti ja mahdettiin joissain huushollissa päihtyä muustakin kuin viinasta.

TERO: Kaikenlaisia kohtaloita sinne mahtui. Tiedän, että moni lapsuuden ja nuoruuden aikaisista kavereistani on kokenut aika kovia. Osasta on jo ikävä kyllä sanottava, että kolkivat. Eivät ole enää kokemassa mitään, koska ovat haudassa. Kaikista lapsuudenkavereista en edes tiedä, miten niiden elämät on menneet. Olen usein miettinyt esimerkiksi kolmea tyyppiä, jotka olivat mua muutaman vuoden vanhempia. Ne kuuntelivat heviä ja pöllivät divarista pornolehtiä. Aivan kerta kaikkiaan kuolemattomia tyyppejä – sellaisina mä heitä silloin pidin. Helvetti kun sais tietää, missä ne on nyt. Nimiä en sano

Tero kotona mielipuuhiissaan: musiikki soi korvalapuissa ja luvussa Lucky Luke-sarjakuva-albumi. TERO VESTERISEN KOKOELMAT

enkä halua yksityiskohtaisemmin muistella muutenkaan sitä lapsuusmaiseman rosoisempaa puolta, koska tosiaan tiedän sen jättäneen kipeitä jälkiä lapsuuden- ja nuoruudenystäviini, joiden kanssa pidän yhteyttä edelleen. Jos nuoret rikkoivat sääntöjä, niin ei siellä ollu kaikilla aikuisillakaan puhtaita jauhoja pussissaan. Kiskalla saatettiin pyytää nuorta asiakasta takahuoneeseen ja pyytäjällä oli mielessä ihan toisenlaiset hubbabubat kuin ne, joita löytyi kioskin hyllystä. Mulla on

Tero ensimmäisen oman kitaransa kanssa alapunapihan kerhuhuoneessa Martinlaaksossa. TERO VESTERISEN KOKOELMAT

paljosta kiittäminen sitä, että olin jo lapsena tarkkailija. Oli tuntosarvet ojossa, että ahaa, tässä on nyt jotain outoa, tähän ei kannata lähteä mukaan.

Mutta Teron kotona kaikki oli hyvin. Äiti oli perhepäivähoitaja, ja yrittäjäisä pyöritti autopesula-rengastarvike-liikettä. Perheeseen oli syntynyt Teron jälkeen toinen poika, ja kotona töitään tehnyt äiti kaitsi omansa siinä kuin hoitolapsetkin. Äidin taakkaa kasvatti huoli Teron käden toimintakyvystä.

TERO: Vasemman käteni hermoradat vaurioituivat, kun synnyin. Vamman virallinen nimi on Erbin pareesi. Käsi oli halvaantunut pitkään ja siihen aikaan sellaisia vammoja hoidettiin kipsaamalla. Mutsi ei suostunut siihen. Se pisti lääkäreille vastaan. Päätettiin, että täytyy olla muitakin parannuskeinoja. Niin se sitten löysi Lastenklinalta lääkintävoimistelijan, joka oli muuttanut Ruotsista Suomeen. Hänen avustuksellaan käteni saatiin kuntoutettua. Ei siitä ihan normaalisti toimivaa kättä tullut, mutta sellainen kuitenkin, että kuusivuotiaana pystyin menemään Vantaan musiikkiopistoon opettelemaan klassisen kitaran soittamista.

Aluksi koko kitarahomma oli mennä pieleen. Koska vasen käsi ei taipunut normaalisti, poika ei saanut pidettyä opettajalle mieleistä soittoasentoa. Teron isä puuttui

peleihin, neuvotteli opettajan kanssa ja marmatus jäi ennen kuin pojalta loppui motivaatio.

Tero halusi soittaa, ja vanhemmille oli tärkeää, että poika sai tahtonsa toteuttaa.

Isän kohdalla siihen vaikutti vanhemmanrakkauden lisäksi myös se, että hänen isänsä – eli Teron isoisa – oli ollut eläessään yksi Suomen tunnetuimmista muusikoista.

VAARI

Viljo Vesterinen syntyi vuonna 1907 Kivennavalla Ollilan kylässä, josta tuli pian tämän jälkeen osa Terijokea. Karjalankannaksella sijaitseva kylä liitettiin jatkosodan päätteeksi osaksi Neuvostoliittoa Stalinin toteuttamassa suuressa kuntauudistuksessa.

Viljo kuoli Helsingissä toukokuussa 1961. Maallinen taival kesti vain 54 vuotta, mutta paljon hän siinä ajassa ehti.

Viljon lapsuudenkodin naapuriin oli hankittu Pietarista kaksirivinen harmonikka. Hän sai kokeilla naapuritalon soitinta, sai irti äänen, toisen ja kolmannen. Pian Viljo, jota kutsuttiin ensin Viljaksi ja sitten Viliksi, soitti niin hyvin, että hänen isänsä vaihtoi venäläisen Nagant-revolverinsa haitariin.

Vili treenasi omalla ruttupelillään, ja toiselle kymmenelle kerettyään hän oli jo meritoitunut soittomies. Kasvava poika alkoi puhua ääneen muusikon urasta. Metsätyönjohtaja-isä piti pelimannin ammattia höpöhommana, vaikka osasi soittaa haitaria itsekin.

Isä antoi pojalleen selkään karistaakseen tämän mielestä turhat haihattelut. Se ei tehonnut. Vili nosti kaksi-